

Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Regulas (ES) Nr. 182/2011, ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu⁽¹⁾, 3. panta 3. punktu. Komisija neesot ļāvusi komitejai noteiktajā termiņā izvērtēt visu vajadzīgo informāciju, ieskaitot kompensāciju likmes, lai sniegtu savu atzinumu par regulas projektu.

Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka esot kļūdaini ticis interpretēts Padomes 2007. gada 22. oktobra Regulas (EK) Nr. 1234/2007, ar ko izveido lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju un paredz īpašus noteikumus dažiem lauksaimniecības produktiem ("Vienotā TKO regula")⁽²⁾ 164. panta 2. punkts. Apelācijas sūdzības iesniedzējs tostarp apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini kvalificējusi Īstenošanas regulu Nr. 689/2013 par "regulāru lauksaimniecības instrumentu".

Trešais pamats ir saistīts ar Īstenošanas regulas Nr. 689/2013 attaisnojuma vai pietiekama pamatojuma neesamību un tostarp attiecas uz kvalifikāciju par "standarta regulu" un uz kompensāciju likmju noteikšanu "nulles apmērā" pamatojumu. Turklāt kompensāciju likmju noteikšanas veids neesot ticis pakļauts pārbaudei tiesā. Pārsūdzētā sprieduma pamatojums par kompensāciju likmju pakāpenisku samazināšanos esot pretrunīgs.

Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir ticis pārkāpts likums vai ka ir tikusi pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, jo Vispārējā tiesa neesot pareizi interpretējusi Regulas Nr. 1234/2007 164. panta 3. punkta kritērijus. Proti, Vispārējā tiesa attiecībā uz dažiem kritērijiem esot apstiprinājusi, ka Komisija, izmantojot rīcības brīvību, nepamatoti esot ņēmusi vērā atsaucē laikposmu 2009.–2013. gads jeb īpaši garu un senāku laikposmu, nevis 2013. gadu, kā tas būtu bijis jādara atbilstoši attiecīgajām tiesību normām un konkrēti Regulas Nr. 1234/2007 164. panta 3. punkta a) apakšpunktam. Vispārējā tiesa, tostarp uzskatīdama, ka Brazīlijas mājputnu gaļas cenu atšķirības neradot vajadzību kompensēt eksportu, lai nodrošinātu līdzsvaru Savienības mājputnu gaļas tirgū, kā arī dabisku attīstību cenu un tirdzniecības ziņā, esot arī pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Visbeidzot, Vispārējā tiesa esot atzinusi, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, tajā izvirzot atšķirīgus argumentus no tiem, kas tikuši sniegti pārvaldības komitejai.

⁽¹⁾ OV L 196, 13. lpp.

⁽²⁾ OV L 55, 13. lpp.

⁽³⁾ OV L 299, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 1. aprīlī iesniedza Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Grieķija) – Ovidiu-Mihaita Petrea/Ypourgos Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis

(Lieta C-184/16)

(2016/C 211/43)

Tiesvedības valoda – grieķu

Iesniedzējtiesa

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis

Pamatlietas puses

Prasītājs: Ovidiu-Mihaita Petrea

Atbildētājs: Ypourgos Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2004/38/EK⁽¹⁾ 27. un 32. pants kopā ar LESD 45. un 49. pantu, un ievērojot dalībvalstu procesuālo autonomiju, kā arī tiesiskās palāvības un labas pārvaldības principus, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nosaka pienākumu – vai tādējādi, ka tie atļauj – atsaukt citas dalībvalsts pilsonim jau izdotu Eiropas Savienības pilsoņa reģistrācijas apliecību, ievērojot Prezidenta Dekrēta Nr. 106/2007 8. panta 1. punktu, un pieņemt attiecībā uz šo personu aktu, ar kuru viņam nosaka pienākumu atstāt uzņēmējvalsts teritoriju, ja tāds pilsonis, būdams ar iecelšanas aizlieguma aktu iekļauts valsts nevēlamo ārzemnieku sarakstā sabiedriskās kārtības un valsts drošības apsvērumu dēļ, ir no jauna iecerojis attiecīgajā dalībvalstī un uzsācis tur uzņēmējdarbību, neprasot iecelšanas aizlieguma atsaukumu atbilstoši Direktīvas 2004/38 32. pantā paredzētajai procedūrai, uzskatot to (iecelšanas aizliegumu) par neatkarīgu sabiedriskās kārtības apsvērumu, kas pamato [citas] dalībvalsts pilsoņa reģistrācijas apliecības atsaukšanu?

- 2) Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, vai konkrētā lieta var tikt pielīdzināta Eiropas Savienības pilsoņa nelikumīgai uzturēšanās uzņēmējvalsts teritorijā, kas ļauj iestādei, kura ir kompetenta atsaukt Savienības pilsoņa reģistrācijas apliecību, saskaņā ar Direktīvas 2008/115/EK ⁽²⁾ 6. panta 1. punktu pieņemt atgriešanas lēmumu [lēmumu, ar kuru nosaka pienākumu atstāt valsts teritoriju], lai gan, pirmkārt, reģistrācijas apliecība, kā ir vispārēji atzīts, nav dokuments likumīgai uzturēšanās valstī un, otrkārt, Direktīva 2008/115 ir piemērojama *ratione personae* tikai trešo valstu valstspiederīgajiem?
- 3) Ja atbilde uz to pašu jautājumu ir noliedzīga, vai citas dalībvalsts pilsoņa reģistrācijas apliecības – apliecības, kas nav dokuments likumīgai uzturēšanās valstī, – atsaukšanu sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumu dēļ un pienākuma attiecīgajam pilsonim atstāt valsts teritoriju uzlikšanu – ko vienlaikus nosaka kompetentās valsts iestādes, īstenojot uzņemošās dalībvalsts procesuālo autonomiju – var, pareizi interpretējot tiesības, uzskatīt par vienotu administratīvās izraidīšanas administratīvu aktu saskaņā ar Direktīvas 2004/38 27. un 28. pantu, kas pakļauts pārbaudei tiesā, ievērojot pēdējos minētajos noteikumos paredzētos nosacījumus, kas nosaka tikai vienu veidu, nepieciešamības gadījumā, ES pilsoņu administratīvo piespiedu izraidīšanu no uzņemošās dalībvalsts teritorijas?
- 4) Gan gadījumā, ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir apstiprinoša, gan gadījumā, ja tā ir noliedzīga, vai efektivitātes principam ir pretrunā tāda valsts tiesu prakse, kura aizliedz administratīvajām iestādēm un līdz ar to attiecīgajām kompetentajām tiesām – kad tiek atsaukta Eiropas Savienības pilsoņa reģistrācijas apliecība vai pieņemts akts par viņa piespiedu izraidīšanu no uzņemošās dalībvalsts teritorijas tāpēc, ka attiecībā uz citas dalībvalsts pilsoni ir spēkā akts par aizliegumu ieceļot attiecīgajā (pirmajā) dalībvalstī – pārbaudīt, vai, pieņemot pašu ieceļošanas aizlieguma lēmumu, ir ievērotas Direktīvas 2004/38 30. un 31. pantā noteiktās procesuālās garantijas?
- 5) Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, vai no Direktīvas 2003/38 32. panta izriet dalībvalsts kompetento administratīvo iestāžu pienākums katrā ziņā paziņot attiecīgajam citas dalībvalsts pilsonim lēmumu par viņa piespiedu izraidīšanu tādā valodā, kuru viņš saprot, lai viņš varētu efektīvi īstenot savas procesuālās garantijas, kas viņam izriet no iepriekš minētajiem direktīvas noteikumiem, pat ja viņš nav to pieprasījis?

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīva 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā (OV L 158, 30.4.2004., 77. lpp.).

(2) Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīva 2008/115/EK par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi (OV L 348, 24.12.2008., 98. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 4. aprīlī iesniedza Högsta förvaltningsdomstolen
(Zviedrija) – Bogusława Zaniewicz-Dybeck/Pensionsmyndigheten**

(Lieta C-189/16)

(2016/C 211/44)

Tiesvedības valoda – zviedru

Iesniedzējtiesa

Högsta förvaltningsdomstolen

Pamatlietas puses

Prasītāja: Bogusława Zaniewicz-Dybeck

Atbildētāja: Pensionsmyndigheten

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Regulas Nr. 1408/71 ⁽¹⁾ 47. panta 1. punkta d) apakšpunkta noteikumi nozīmē to, ka citā ES valstī pabeigtajiem apdrošināšanas periodiem Zviedrijas garantētās pamatpensijas aprēķinos tiek piešķirta pensijas vērtība, kas atbilst vidējai Zviedrijas apdrošināšanas periodu vērtībai, kompetentajai iestādei pielietojot *pro rata* aprēķinu saskaņā ar tās pašas regulas 46. panta 2. punktu?